

ver jeg dansker og regnet for at være dansker? Det er meget nemt at svare på, sagde jeg, når du er blevet dansk statsborger, er du dansker, når du har dokumenteret, at du taler et ordentligt dansk, kender til Danmarks historie, kultur og samfundsforhold, lever et ordentligt liv i Danmark uden at begå kriminalitet og uden at skylde det offentlige penge og således har fået dansk statsborgerskab, så er du dansker. Han formeligt lyste op og spurgte: Er det så er i orden, er jeg så dansker? Ja, svarede jeg, så er du dansker.

Han så formeligt lettet ud, for det var tydeligtvis en sag, der havde bekymret ham længe og meget, eftersom han jo ikke kunne komme udenom, at hvis man så på det ydre, så lignede han ikke en dansker. Så meget lykkeligere var han for at få at vide, at han var det – og måske især for dem, der havde været med til at gøre ham til det ved at lade hans familie og ham få dansk statsborgerskab. Han forekom mig at forlade vores gruppeværelse med en rankere holdning, end da han kom, og trykkede kraftigt min hånd til afsked – lettet og lykkelig over at være dansker.

Det slog mig i den forbindelse, hvor betydningsfuld indfødsretten er, og hvor afgørende det derfor er at kunne skelne imellem, hvem der er danskere, og hvem der ikke er det, og det gik endnu en gang op for mig, hvor meningsløs og skadelig al tale om dobbelt statsborgerskab er, for det ligeegyldiggør jo statsborgerskabet; det gør det til en tom etikette, som ingenting betyder i virkeligheden. Herregud, siger alle tilhængere af dobbelt statsborgerskab, hvorfor kan man ikke være flere ting på samme tid? Nej, når ingenting betyder noget, så kan man være mange forskellige ting på samme tid. Når man kan have dobbelt eller tredobbelt eller firedobbelt statsborgerskab, så er det hele uden problemer. Men der, hvor tingene er alvor, og hvor det næsten er liv eller død for et menneske at have dansk statsborgerskab og dermed kunne regne sig for rigtig dansker, ligger det en smule anderledes. Der har man kun ét statsborgerskab, for der gælder den virkelighed, der siger, at du ikke er mange personer og mange nationaliteter på samme tid, men du er kun en, og det er virkeligheden og lykken at være det.

Dette til indledning til denne første behandling af L 191, forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Vi siger som bekendt ja til lovforslaget. Det står i bemærkningerne til lovforslaget og ligger i vores fælles indfødsretsaf tale. Somme tider siger

vi ja med lettere sind end andre tider. Tidligere har vi været bekymret over en indfødsretsaf tale, som tog alvoren ud af indfødsretten ved at gøre det til en tom formssag at blive dansk statsborger. Ved den aftale, vi indgik den 22. september 2008, er tingene efter vores mening kommet på plads. Nu kræves der ikke blot ordentlige dansk kundskaber, men også en reel viden om dansk historie, kultur og samfundsforhold, som dokumenteres ved den ændrede indfødsretsprøve. Vi er ikke i tvivl om, at dette på længere sigt vil skille imellem dem, der er værdige til at blive danske statsborgere, og dem, der ikke er det, sådan at vi virkelig med oprigtighed kan sige til en forhenværende indvandreren, som har fået dansk statsborgerskab: Nu er du dansker, og så kan du med frimodighed gå ud i dit danske liv og leve det i troskab og loyalitet over for Danmark og det danske samfund, sådan som du lovede det, da du blev dansk statsborger.

Således kan vi i dag med glæde og god samvittighed sige tillykke til dem, der opnår indfødsret.

Kl. 15:22

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger fra hr. Jørgen Poulsen.

Kl. 15:22

Jørgen Poulsen (RV):

Tak for det. *(Der høres en telefon)*. Jeg synes, det kimer lidt overalt her.

Det var jo en meget rørende historie, hr. Søren Krarup havde været ude for med det menneske og den betydning, statsborgerskab har, men jeg kan ikke lade være med at spørge hr. Søren Krarup, om det betyder, at mennesker, som har dobbelt statsborgerskab – de danskere, som har dobbelt statsborgerskab, og her taler vi alligevel om, at 40 pct. af de, der bliver statsborgere, beholder deres oprindelige statsborgerskab i dag – ikke er rigtige er danskere. Betyder det, at alle de mennesker, som går rundt og har dansk statsborgerskab, men har bevaret deres oprindelige statsborgerskab, ikke er rigtige danskere?

Kl. 15:23

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 15:23

Søren Krarup (DF):

Nu skulle det gerne være fremgået af mit eksempel, at det, der ligger i historien, er, at det for den, der føler sig usikker, er en vældig trykthed at vide, at man er dansk statsborger, og at man er det, fordi man kun har ét statsborgerskab.